

Tinget og mig, foreligger altsaa nu her i det trykte Referat i Ord, der fuldstændig svare til det Niveau, hvorpaa det ærede Medlem havde anbragt sig selv hin Aften. Jeg maa først med faa Ord nævne Forhistorien.

Da det ærede Medlem for 14 Dage siden første Gang havde Ordet under denne Finanslovbehandling som Ordfører for sit Parti, fremsatte han den for mig stadig lige uforstaaelige og uhjemlede Paastand, at Fastsættelsen af et Minimumsbeløb for de allermindste Skatteyderes Skat vilde berøve mange Tusinde Vælgere Valgretten. I mit Svar en Uges Tid efter henviste jeg blandt andet til, at Esbjerg Ligningskommission, hvis Flertal er socialistisk, ogsaa har fastsat et saadant bestemt Minimumsbeløb, gældende for de allerlaveste Skatteydere, og har fastsat et efter min Mening endog meget højt Minimum, nemlig 4 Skatteportioner, saa at ingen Skatteyder i Esbjerg i indværende Aar kan sættes til en lavere Skat end 4 Portioner, der udgør 6 Kr. 56 Øre.

Jeg kommer derefter til de Udtalelser af det ærede Medlem, som have foranlediget mig til at tage Ordet, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Ord deraf. Det ærede Medlem omtaler først min Henviisning til denne Minimumstakst af 6 Kr. 56 Øre for de laveste Skatteydere, og derefter udtaler det ærede Medlem: „Nu er det jo kedeligt for den højtærede Minister, at det passer slet ikke, det er fuldstændig forkert, hvad Ministeren der har sagt. Han har ganske vist faaet fat i Skattevedtægten for Esbjerg, men der er en Ting, som den højtærede Minister ganske har glemt at undersøge, og det er, hvem der har lavet den. Det er nemlig slet ikke Socialdemokraterne“. Efter en personlig Bemærkning til mig fortsætter det ærede Medlem derefter: „Den Skattevedtægt i Esbjerg blev lavet i 1899, og den Gang bestod Ligningskommissionen af 15 Medlemmer, hvoraf de 6 vare Socialdemokrater og de 9 vare Højre- og Venstremænd. Da Forslaget kom frem, blev det stærkt bekæmpet fra Socialdemokratiets Side, hvor man netop gjorde gældende, at det var uforsvarligt i en Skattevedtægt at sætte en Minimumssats af 6 Kr. 56 Øre“. Saa staar der i en Parentes: „Afbrydelse af Indenrigsministeren“, hvorpaa det ærede Medlem svarer: „Jo, saaledes er det, og naar den højtærede Minister vil undersøge det, kommer han til at gaa i sig selv og erkende, at saaledes er det. Det er jo ikke værd

at staa og benægte en Ting, naar det er en Kendsgerning, at saaledes er det, og det kan den højtærede Minister ikke komme fra, den ærede Minister har dømt, inden han kendte noget til de Ting, han dømte om“. Efter at det ærede Medlem derefter videre har omtalt disse 6 Kr. 56 Øre og udtalt, at det viser sig umuligt for Fattigfolk at betale en saadan Skat, slutter han med: „Følgen har saa været den, at en stor Mængde fattige Folk ovre i Esbjerg ere strøgne af de kommunale Valgsteder, fordi Højre og Venstre i 1899 i Fællesskab lavede den Skattevedtægt, som nu er gældende i Esbjerg“. Hvad det ærede Medlem her har fremført, er komplet urigtigt, det er fuldkommen Fabel. Jeg har her Vedtægten for Styrelsen af de kommunale Anliggender i Esbjerg Købstad, som denne er vedtagen og af Ministeriet stadfæstet, efter at Esbjerg var bleven Købstad. Denne Vedtægtis tredje Afsnit omhandler Skatteligningen og Skatteopkrævningen, dette er altsaa Skattevedtægten for Esbjerg Købstad. Men denne Vedtægt indeholder absolut intet af det, som det ærede Medlem sagde. Ikke i fjernteste Maade indeholder denne Vedtægt noget som helst, der indskrænker Ligningskommissionens Myndighed i den antydede Retning, eller som fastslaar nogen Regel for det større eller mindre Antal Portioner, der kan paalægges den enkelte Skatteyder, og som Følge deraf lige saa lidt nogen Regel om, hvilket Antal Portioner der skal være det mindste, man paalægger. Alt, hvad det ærede Medlem har fremført herom, og alt, hvad det ærede Medlem vilde godtgøre om, at det hele beroede paa en Skattevedtægt, der i sin Tid var vedtagen af Højre og Venstre, er absolut uden Hjemmel. Det er i Esbjerg som andetsteds Ligningskommissionen og kun Ligningskommissionen, der fastsætter Størrelsen af Skatten for hver enkelt Skatteyder, uden at Vedtægten i saa Henseende foreskriver noget som helst derom.

Vedtægten foreskriver først, at der for hver Skatteyder skal opføres den Indtægt, som Kommissionen anslaaer, at han har haft i det forløbne Aar. Dernæst skal der fra denne Indtægt fradrages efter Ligningskommissionens Skøn, og alene efter dens Skøn, en saa stor Part af denne Indtægt, som man finder passende af Hensyn til Vedtægtens Utilstrækkelighed, Antallet af Personer, den paagældende har at forsørge, og videre de Momenter, som her maa gøres gældende. Derefter siges det, at der paalægges hver enkelt skatte-